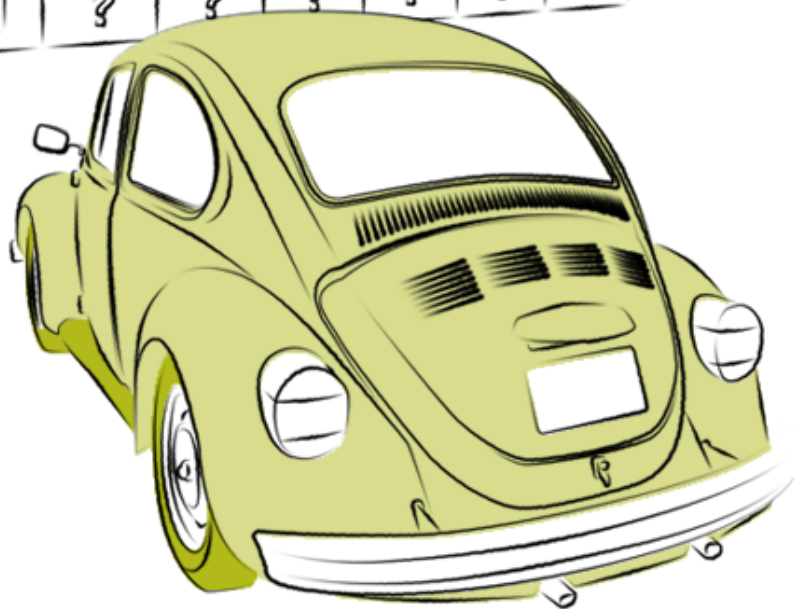

TRI DNI DO KONCA SVETA

10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31	?	?	?	?	?	?

Renato Bratkovič

TRI DNI DO KONCA SVETA

Renato Bratkovič

Vsak večer ista pesem ... Foter se od nekod privleče nadevan ko marija, se nasloni na zvonec in zraven tuli, da ja cela bajta čuje, da je gospod prišo domov in ko ga mati končno spusti noter, skoči na njo, pa ona nazaj pa oba nad mene ... Še enega vikenda v tej norišnici ne bom preživel ...

Odpri, stara, fse vem, jebemti! ODPRIIIIII!!

Kaj se dereš, tele staro, bi rad celo hišo zbudo, alkaj?! Kaj veš? Kaj veš?!

FSE, PIZDA TI MATERNA! ODPRIIIIII!

Foter misli resno in vsako besedo podčrta s krepko brco v vrata, da je čudež, da so sploh še cela.

Primi, prosim Mikija. Njegove drobne roke stisnejo stranice škatle, v katero sem očitno zbasal več kot gre not, sam pa odgriznem dva kosa selotejpa in ju potegnem čez razpoko.

K-khaj maš v ška-škati?

Življenje, Miki ... Pobožam ga po glavi. Moje življenje.

Kaj mu te naj rečem? Da sem spokal stvari, da odhajam, ker ne morem več prenašat teh dveh idiotov in ga puščam samega v ludnici? Hvalabogu zaenkrat še ne všalta kaj dosti, ampak ga bota že zjebala pravočasno, takot sta Žarkota - omnia vincit amor!

Če mi nea odpreš predn rečem keks, bom razbil vrata, pol pa še tebe pa tvojga pankrta!!!

Tvoj pankrt sem jaz ... Dvajset let nazaj: nevihtna noč, foter obrne pirček preveč, zato vijuga s službenim kombijem po cesti od roba do roba, oči mu lezejo skupaj, zaspi samo za sekundo ... Kombi se zrola s ceste v jarek, pristane na strehi in foter pokasira pretres možganov. Če spajtla danes glažek al pa dva al pa tri preveč, potem zganja take, da ni za nikamor.

Kar je takrat ostalo od kombija, ni vredno omembe na prvi strani moje zgodbe.

Tistih par tednov na intenzivni negi je blo več ko dovolj, da je mati spoznala zdravnika, ki je obdeloval fotra. Dobro spoznala.

Okej, jasno je, da je - kar koli že je - počela vse samo za to, da bi se fotru v času bivanja v bolnici godilo karseda fajn. Vsak dan ga je prihajala razvajati z različnimi drobnimi malenkostmi, "saj gospod doktor ne bo mel nič proti" ... Česar pa foter ni vedo - in zato ni mogo met nič proti - je to, da je mati začela tudi gospoda doktorja razvajati, sprva pred al pa po obisku, potem pa tudi večkrat na dan ... In večkrat na noč. Od tod njen pankrt.

Šla je celo tak daleč, da mi je dala njegovo ime - Karel - in vedno vsem govorila, da "bo zdravnik, ko bo vlki".

Fotra grize dejstvo, da je vse bolj ko ne res in, kar je še hujše, da to vejo vsi ... Njegovi pivski kolegi, šef, prijatli, sovražniki in odcvetele kelnarce, ki si jih tu pa tam privoščijo: Čuj, kak pa kaj TVOJ Karlek? Je še vedno tak pridn? Kaj bo res zdravnik, ko bo vlki?

Bo kurac, pravim jaz - zjebal sem jih vse po spisku. Namesto na medicino sem se tri dni vozo risat na likovno akademijo in nardil sprejemne, ker sem pač želel postat slikar, jebiga.

Iz predsobe se znova zasliši zvonjenje, tuljenje in brcanje, jaz pa zgrabim svoj o škatlo in pomeziknem Mikiju.

Pa daj, odpri mu že enkrat, da ne bo celega naselja zbudo! Pa kdo bo to poslušo?!

Foter in mati sinhrono zapojeta TI PA TIHO!!! Ko bi bla vedno tak uglašena ... V tistem foter svinjsko zakruli pred vrati - po mojem bom moral prav pazit, da ne bom v kaj zagazo, ko bom stopal ven - mati pa prigrmi v sobo ko tank.

Pa kaj se ti sploh vsajaš, šmrkavec? Tiho maš za bit, pa rajši študiraj! Letos še nisi enga izpita naredo!!

Mati, šolsko leto se je začelo pred tremi mesci, okej?

Škatlo parkiram nazaj na mizo in počasi sežem po lepilnem traku.

Kaj me briga! Študiraj al pa idi delat! Odloči se!

Raztegnem trak in ga vtaknem med zobe.

Al pa v vojsko! pritegne foter.

Pa daj, kdo je te tebe kaj vprašo?! Niti foter mi nisi, pizda, nea se mešaj!

Mati popizdi in mi začne nekaj mahat okoli glave.

PA KAK TI GOVORIŠ PRED MALIM, JEBEMTI!!!

Trak se mi skravžla v rokah, zato ga potegnem še pol metra, ga hitro pregriznem in ji ga prek ust ovijem okoli glave. Medtem ko se poskuša osvobodit, pograbim škatlo in se zmuznem v predsobo. Mati se reši, še preden dobro stopim v teniske in njene pesti začnejo deževat po mojem hrbtu.

To si takaltak vse TI kriv! Zaradi tebe se kregamo!! Pa Miheca si tud že čisto pokvaro!!!

Jaz nisem nobenga pokvaro, Miki ma samo to, česar vidva nimata - PAMET!!

NEA MI ŽALI MALEGA, JEBEMTIMATER, ZA NJEGA FSAJ VEM, DA SEM GA JAZ NAREDO!!!

Kam te greš zaj? Kaj maš tu not? Čuješ?!

Saj nea vem, al naj se smejem al jočem, ampak vsaj obut se mi je uspelo. Obrnem se s hrbtom proti materi, naslonim škatlo na koleno in odklenem vrata.

Samo ti idi, vun tem zaklenla, boš ti že vido, proklemanski pubec!

Pa kaj ti res nič ne kapiraš? Grem! Nea me rabiš zaklenit, KER ME TU VEČ NEBOTE VIDLI! Drži se, Miki, ADIJO!

Čez materino ramo mu pomežiknem in Miki mi pomaha, medtem ko stoji ko kup nesreče med vrati sobe, da me zaboli srce ... Mimo fotra se prerinem na hodnik - ne da bi stopo v kozlanje, mati pa še kar najeda (Kam? Glej, kolk je ura! Barabe hodijo f takem cajtu vun! Joža to si fse ti kriv, ko si mu fse pusto pa po gostilnah si ga vlačo!), ampak jaz samo skimam z glavo in se spustim po stopnicah proti svobodi, lajanje starih dveh pa se počasi razblinja v tišino ...

Hrošček me čaka zunaj - odprem vrata in počim svojo škatlo na sovoznikov sedež, sedem za volan in obrnem ključ ...

Načrt je bil preprost - 1. nardit izpit za avto (obklukano), 2. nardit sprejemne (obklukano) in 3. podret punco do konca leta, drugače bo konec sveta. Do takrat so še trije dnevi ...

Ustavim v študentskem naselju, ki je že nekaj tednov lepo okrašeno in vzdusje je - čeprav nikak noče snežit - praznično. S svojo škatlo se napotim proti vhodu v Žanin

blok. Zgoraj nekdo zažvižga in proti meni pade polna vreča vode. S skoraj plesnim obratom se izognem eksploziji, a sem vseeno moker do kolen - dovolj, da spravim tipe zgoraj v ekstremno dobro voljo.

Stopnice so pošpricane z gasilno peno, očitno bo še veselo danes. Ko zakorakam v skupno kuhno, nastopi tišina ko v filmu. Z očmi poskeniram prostor - za mizo sedi Filozof s kitaro, zraven se stiska njegova debela lubica, nasproti jima sedi parček, ki ga ne poznam, na desni pa je za štedilnikom Roberta, ki jo zaradi ogromne riti in joškov kličejo Debela Berta. Pod mizo je še nedotaknjena gajba piva.

O, Priseljenc! Kako si kaj?

Priseljenec mi pravijo, ker prespim tu večkrat ko večina stanovalcov - glede na mojo škatlo pa si bojo morali zmisлити novo ime, se mi zdi ...

Se oglasim nazaj grede, Filozof, pomežiknem in ne da bi odložo škatlo vzamem flašo piva iz gajbe.

Kuhna se nadaljuje v hodnik s sobami na levi in desni strani. Ustavim se pred vrati Žanine sobe in zajamem zrak. Ko komolec približam kluki, se vrata odprejo in ven stopi tip s sončnimi očali. Ne vem, ker od naju bolj neumno gleda. Oba se prerineva skozi, jaz noter, on ven. Tip nameri prst v mene.

Ti si Čarli!

Če ti tak praviš.

Škatlo odložim na mizo, ampak tipu nisem pripravljen zaupat, čeprav steguje roko proti meni. Dam mu roko.

Popaj, reče. Brez panike - samo na vece šibam, ajl bi bek!

Tud če ne ...

Žana sedi na pojsli, zraven nje pa simpatična rdečelaska. Žana vstane in me objame okoli pasa.

Čarli, to je Eva, Popajeva punca.

Eva ... reče in mi pomoli roko. Na obrazu mi zaigra idiotski nasmešek, dam ji roko in nekak ne morem odvrnit oči od nje.

POPAJEVA punca! kategorično ponovi Žana.

Samo da nisi Oliva ... rečem in objamem Žano. Govorit moram s tabo.

V tistem vstopi Popaj, Eva vstane in ga zgrabi za roko. Tu sva odveč, greva midva na ... sceno.

Uvidevno zapustita sobo. S ključom od avta odprem flašo in sedem k Žani na pojslo. Primem jo za roko.

V bistvu sem te hoto vprašat, če bi lahko prespal tu par dni, največ en tedn - jutri je sobota in ...

Jutri je sobota in Berta ostane cel vikend v študentu.

Aja? Zakaj pa to?

Pred dnevi je spoznala enga tipa in jutri zvečer gresta ven, potem prespita tu.

Tipa? Debela Berta? Pa jaz sem vedno mislo, da ma ona rajši ženske ...?

Čarli! Ne kliči je Debela Berta. S prstom mi zapre usta. In če puncu nisi všeč TI, še ne pomeni, da je lezbijka!

Žana vstane, me poljubi in iz omare vzame pižamo in brisačo. Z mednožjem se podrgne ob vrata, dvigne nogo in zapeljivo vrže glavo nazaj ...

Stuširat se grem ... Ne hodi nikamor! Usta nabere v poljub in mi ga pošlje po zračni pošti čez sobo.

Spoznala sva se pred dvema mesecema na študentski čagi. Plesišče je blo srednje zasedeno z dolgocajtniži, ki so vglavnem postavali ob robu s svojimi še bolj dolgocajtnimi kozarci. Večina folka je še vedno okupirala plac okoli šanka. Frenda, s katerima sem se znašo tam, mi tiščita prazna kozarca, kar naj bi verjetno pomenlo, da sem jaz na vrsti, da grem po novo rundo. Ampak uspešno sem se vpiso v prvi letnik - valda je najmajn, kar lahko nardim, da grem po nove tri pire. Med prerivanjem do šanka sva se srečala z očmi. Pogledala je dol, jaz pa sem jo snemal, dokler ni zginla v dvorano in držal tri stegnjene prste proti puncici za šankom - Tri KAJ?!

S prsti ji pokažem roge in takoj pristanejo en za drugim čisto novi pirčki pred mano. Iz žepa potegnem šop kovancev v upanju, da bo dovolj, poberem tri plastične kozarce in se prebijem nazaj do kompanjonov, kjer niti ne utegnem trčiti z njimi na zdravje, ker je moj radar že skušal locirati objekt poželenja v množici na plesišču. Obkrožena je s sošolkami, pred njo pa se na kolena meče en tip, dobesedno. Prebijem se na kakih pet, šest korakov, se naslonim na steno in nardim požirek. Ko me zagleda, se obrnem stran, ko da nekoga iščem, tip pred njo pa kleči in maha z rokami naokoli ko orangutan. To je prava sramota za moj spol. Preostanek zlijem v grlo, odložim kozarec na tla in se preinim do nje, da bi končal to tragikomedijo.

Hej, ko boš prosta, bi rad zapleso s tabo.

KAJ?

PRAVIM, DA KO BOŠ PROSTA, BI RAD ZAPLESO S TABO, ČE SI ZA?!

SAJ SEM PROSTA!

KAJ PA TO TU?! S prstom pokažem na majmuna na tleh, ki začudeno mežika v naju.

NE VEM, KAJ SO MI TO NASTAVLI! zmiga z rameni. Objamem jo, tip se po kolenih odvleče stran, midva pa se - čeprav je glasba iz zvočnikov hitra in glasna - v počasnem ritmu zavrtiva v naslednje jutro, dokler naju čistilke ne vržejo ven ...

Na Žanini mizi ni nič za brat, na Bertini še manj ... Iz kupa rumenih trač revij vzamem prvo in jo prelistam. Oko mi obstane na portretu privlačne igralke, katere imena niti ne znam pravilno izgovoriti. Presedem se na mestu in si z roko popravim položaj v hlačah.

Vstanem in olupim majico s sebe. Odprem vrata sobe in pomolim glavo na hodnik. V kuhni je veselo. Na sredi mize brenci stari kasetar, na katerem se rolajo Rokeri s Moravu. Popaj sloni na steni s hrptom proti meni in gleda "sceno", Filozof nekaj gruli svoji lubici, Berta in Eva pa sta sredi debate. Hlače zrolam do gležnov in stopim iz njih. Sledijo jim gate ...

Kopalnica je v pari, ker Žana obožuje vročo vodo. Čisto po tiho zaprem vrata in se ji približam. Zadržim dih, potem pa sunkovito razgrnem zaveso, da Žano skoraj zadene kap. Pritisnem se ob njo in jo začnem božati po riti.

Si nor, skoraj bi me kap! Kaj delaš tu?! me nadere z narejeno jezo. Počakat bi me

moral v sobi. Sem rekla, da ne hodi nikammmmmmmmm ...

Utišam jo s poljubom. Nekaj trenutkov vztrajava v objemu, potem pa se mi izvije in mi obrne hrbet.

Daj, umij mi hrbet!

Kaj mi preostane drugega, ko da namilim roke in jo začnem drgnit od vrata dol do tam, kjer se hrbet neha, moja punca pa prede od zadovoljstva. Desna roka počasi zleze z boka proti grmičku, leva pa objame njen srček. Znova jo močno stisnem k sebi in ji poljubim vrat, a se reši objema in stopi iz kabine.

A-a, kaj če kdo pride! Stuširaj se, jaz pa te počakam v ... Ne dokonča stavka, saj se prej ovije v brisačo in v smehu zapusti kopalnico, jaz pa lahko kaj - stojim in čakam, da se posušim?

Ponovim maneuver od prej. Najprej glava, ki preveri, kaka je situacija v kuhni - vsi prezaposleni, da bi jih gano nagec na hodniku - in se poženem v Žanino sobo.

Leži na pojsli in se še ni utegnila posušit. Kaplice se bleščijo na njej in počasi lezejo dol. Približam se ji z izzivalnimi gibi in se sklonim nad njo, a me (nežno) odrine.

Kaj pa, če kdo pride?

Zravnam se in obrnem ključ v vratih, potem zavzamem prejšnji položaj, dvignem obrv in se odkašlam: Kje sva že ostala?

Počasi se spustim in se podrgnem ob njo, a me znova zaustavi.

???

Nisi nekaj pozabil?

Kaj? Aja, kondom ...

Šit, kak naj nardim žensko iz nje z gumico ...? Kak naj s kondomom postanem moški?

Zunaj so vedno glasnejši, jaz pa se matram z gumico in, ko se mi posreči, nespretno ciljам v Žanino mednožje. Zdaj se iz kuhne sliši hreščeči kasetar, na njem pa predpotopni komad z naslovom Krkenzi kikiriki everidej in vesela družčina odvrne: JES, AJ KRK!!!

Žana bruhne v smeh, moj mali čarli pa spolzi ven ko riba in obema je v trenutku jasno, da tudi tokrat ne bo nič ...

Žana me poljubi in vstane.

Ne sekiraj se, Čarli, bova probala drugič.

Večje bedarije ni mogla zinit ... To je minus en dan za mene - panika, panika!!

Oblečeva se in jaz vzamem svojo škatlo. Pri vratih obstanem in jo pogledam. Skušam se spomnit kakega pametnega stavka, ki bi pasal v to situacijo, pa lahko zinem samo, da bom v kuhni, če me rabi.

Z rosnimi očkami me gleda nekaj trenutkov, se zdrzne, kot da bi se nečesa prestrašila, potem se obrnem na hodnik.

Filozof ubira strune s prsti in se pripravlja, da bo začel recitirat eno od svojih "pesmi", na sredi mize pa stoji torta, ki jo je očitno spekla njegova bajsika. Kasetar so odstranili - kar bi lahko nardili že pred petimi minutami?!

Popaj sloni skozi odprto okno in pije svoj pir, Eva pa stoji na drugem koncu - človek bi reko, da sta skregana - še vedno v dialogu z Berto.

Sedimo v temi in pečemo podplate ... začne Filozof.

Metulji skačejo v ogenj, ki gori za nas in ne za njih!

Njihove mehke duše plešejo svoj zadnji ples - za nas!

Uau, kak globoko. Mogoče pa Popaj razmišlja, da bi skočo skozi okno, da mu ne bi blo treba poslušat tega sranja.

Oskar zapre oči.

Kako diha postelja in s čim so pokriti od drugod prevzeti možgani?

Ona pleše na kolenih - pogleda svojo debelinko - in kamne žre.

Mater, to si pa lahko živo predstavlam. Prasnem v smeh, a se z obema rokama primem za usta in v opravičilo vsem prisotnim zmignem z rameni.

Ona pleše na kolenih in ne ve, kdo je ... nadaljuje Filozof, se nasloni nazaj in si očisti grlo, kajti zadnji del pesmi odpoje in odbrenka na melodijo pesmi Hotel California.

Zadnje, kar se spomnim, je, da so me vrgli ven - zdaj vsaj vem, da tja jaz več ne greeeem! Dobrodošli v Hotelu Slavija, tako prijazen kraj, tako prijazen kraaaaaaj ...

“Publika” navdušeno zaploska, meni pa se zdi pesem skrajno neumna (in njen avtor takisto), zato se rajši sklonim pod mizo po pir.

O, Čarli, Čarli ... In kako kaj tvoj ščurek?

Moj ščurek, vstanem in se nagnem proti njemu, te je zadnič mortus pijanega pripelo domov! Pa tvojo ... žensko tud.

Ja, ampak mu je malo težje šlo ... Se še premika al je postal nepremičnina?

Glej, Filozof, boli me kurac, če rečeš kar koli čez mene! Dol mi visi, če govoriš bedarije o moji ženski - ampak avto (v njega uprem prst), avto pa mi pri miru pusti, če bi rad še hodo nekaj cajta po zemli!

Popaj zapre okno in se zazre na prizorišče v pričakovanju akcije.

Ma, Čarli, lepo te prosim! Tega, kar ti kličeš avto, pošten človek še za vece ne bi uporabil, haha ...

Njegova debeluška se ubrano zahahla z njim, jaz pa se poženem na mizo in malo majnka, da ne bi stopo na sredo torte.

Aja? Draga družba, če vas res zanima, kaj si v tem trenutku mislim o vas - dobro ne o vseh (eksplicitno pogledam Evo, Berto in Popaja) ...

Odprem si šlic in ga z desno potegnem ven iz gat, levo pa stisnem v pest in jo pompozno dvignem v zrak.

Poščijem se na vas!!

In točno to nardim. Filozof še pravočasno odskoči, njegova lubica pa nima te sreče in pokasira svinjski krst na majco, izpod katere veselo kipita razmočena joška. Punca plane v jok in bruha nepovezane stavke in nerazločne kletvice.

In mis mokre majce jeeeeee ...

Zarinem ga nazaj v hlače in hočem zapret zadrgo, ko me Filozof zagrabi in potegne z mize, da se stegnem, kolkor sem dolg in širok med Evine noge. Filozof se pripravlja, da bi me brcno v mednožje, a ga v tistem Popaj potegne za ramo in mu tik pred nosom zaparkira pest.

Kaj misliš, kam paše to?

Filozof dvigne roke, si popravi špegle in odpelje poscano lubico v svojo sobo - pri tem pa z vso silo tresne z vrati.

Dvignem se v sedeči položaj in zagledam Žano, ki me osuplo gleda. Ne vem, kaj bi

reko v svojo obrambo, zato vstanem, zgrabim tisto flašo in škatlo, ji stisnem enega na lička, se poslovim z Adijo, Žani, se vidiva zjutraj ... Oprosti! in zapustim kuhno.

Na stopnicah me dohiti Eva.

Žana je v redu jezna, pravi. Se ti take pogosto dogajajo?

Ne preveč.

Ko prideva do hrošča in počim škatlo na sovoznikov sedež, si na robu strehe odprem pir in ga ponudim Evi.

Greš do centra? zaslišim Popajev glas iz ozadja.

Kamor koli ...

Mam par mrzlih pirčkov. V hladilniku. Če se ti nea mudi ...?

Popaj zgrabi Evo in jo zaliže, Eva pa stegne roko s flašo proti meni.

Mudi? Kam te? Tak si moram najt še neki plac za spat, rečem in stegnem pir.

No, mam tud mrzli kavč, se zareži Popaj. Če rabiš za par dni.

Kul, te pa gremo ...

Posedemo se v hrošča - Popaj in Eva na zadnji sedež - in štartamo.

Golobčka nadaljujeta, kjer sta malo prej končala. Trudim se, da mi pogled ne bi preveč uhajal v ogledalo, Popajeve roke pa so ko lovke od hobotnice.

Tu zavij desno!

Njegove roke so na Evinih žogicah in za trenutek se mi zazdi, da ma tip še tretjo roko, ki se je pravkar potopila v njeno zadrgo. V tistem oba pogledata v ogledalo, kjer se naši pogledi za trenutek srečajo - oba se zarežita, moje oči se pa v trenutku znova fokusirajo na cesto.

Levo, reče Popaj ...

V Popajevem stanovanju je prav prijetno toplo. Škatlo počim ob steno v kuhni in sedem, Popaj pa iz hladilnika vzame tri pirez in jih parkira na mizo. Potem zgine v sosednji prostor.

Pizda, se sliši iz sobe. Skoraj nič več nimam ...

Z Evo se spogledava. Popaj se vrne v kuhno s kovinsko škatlico, jo položi na mizo in sede. Dvigne pokrov in potegne ven vrečko.

Sicer je ostalo v glavnem šavje, ampak za en džojnt bo po mojem zadost ...

Popaj zvije mešanico tobaka in trave, polži rob in prižge. Dvakrat potegne, ponudi Evi, ki ga preskoči, potem pa si ga podajava in srkava pivo, dokler ne zmajnkna.

Potem nekaj izvleče iz žepa in počič pred mene - Ta je za tebe, ker maš hrošča ... se zareži.

Poberem kvadratni papirček s Volkswagnovim logotipom in ga obračam pred očmi, ko pa Popaj svojega, potiskanega z neko drugo grafiko, vtakne vusta, ga položim na jezik in poplaknem s pivom.

Nekaj časa bluzimo za mizo in debatiramo o vsem živem, nakar se mi začne pogled meglit, slika postaja popačena, Popaj in Eva odpirata usta, zvok pa zaostaja ko v najbolj zanič sinhroniziranem filmu: njuna glasova se vlečeta po prostoru ko stolpljeni sir, v mojem želodcu pa divja cunami in del vsebine mi pljuskuje v usta - vse, kar lahko nardim, je, da si z obema šapama prekrijem gobec (ampak nekaj gre tud skoz nos) in se požinem na vece. Tam nekaj časa krulim v školko in čepim tolko časa, da mi želodec neha trzat v prazno in mi odteče vsa slina. Izsmrkam nos v papir za rit brisat in

potegnem vodo.

Naslonim se na umivalnik in se zazrem v špegl - tisti notri sem samo pogojno jaz, oči mi je spotegnilo nekam gor, usta pa so ogromn, dol obrnjen klovnov nasmeh. S prstom mu/si zagrozim: Ti ...!

Umijem si roke in obraz, splahnem si usta in se še enkrat pogledam ...

Ko sedem nazaj k mizi, s sliko še vedno ni vse okej. Popaj mi nekaj brunda na nizkih obratih, Evini rdeči lasje pa vedno bolj žarijo, dokler se končno ne vžgejo in edino, res edino, kar lahko nardim, je, da pograbim gasilni aparat z mize in usmerim curek proti ognju na njeni glavi. Gasilni aparat (medtem se je spremenil v flašo pira) vržem na tla, se požnem v predsobo in skozi izhod ven ...

Na ulici zgleda vse kot en ogromn flipper - v glavi se mi mešajo človeški kriki, avtomobilske hupe, cviljenje gum in policijske sirene v daljavi - vse se dogaja neizmerno hitro, novoletne lučke spremenijo obliko, vsakič ko zaprem in odprem oči, ljudje šibajo mimo mene, levo zgoraj se mi, ko koga zadenem, seštevajo točke, in se zasliši CING! Nekaj ali nekdo me zgrabi od zadaj za ramo in pred očmi se mi znajde ogromna pest, slika zmrzne, naslednji trenutek je vse rdeče, slika utripa, zvok počasi potihne ... Tema.

Še vedno tema. Počasi mi v zavest vstopajo posamezni zvoki - od vsepovsod koraki, glasovi mimoidočih, avtobusi ... En glas izstopi, da boli.

VSTANI SE!!!

Odtemnitev - za trenutek vidim strop avtobusne postaje ... Tema. Strop. Slika se počasi izostrí.

VSTANI SE, SN REKLA! NE MORŠ MI SPAT NA POSTAJI!!!

Počasi prihajam k sebi. Skušam se dvignit v sedeči položaj. Deske pod mano so se mi zažrle v meso, da po mojem zgledam, ko da sem noč preživel na ražnju.

PA ČUJEŠ TI KAJ, AL NIČ?! BEJŽI BEK, DA SPUCAM KLOP, ALO!!!

Nekak mi rata, da sedem. Pogladi se po razboleli glavi in potipam otečeno oko.

Auuu, pizda!

KAJ SI REKO?!!

S kotičkom očesa vidim, da je čistilka zamahnila z metlo proti meni in z roko komaj zablokiram udarec.

Spizdi, coprnica!!

JA PORKAMADONA, ZAJ TE MAM PA ZADOSTI!! BOŠ TI MENE ŽALO, ALKAJ?!

Babnica začne z vso silo z metlo mahat po meni, zato mi ne preostane drugega, ko da dvignem nogo, namerim in jo odrinem, da se zvrne po tleh, kolkor je široka. Izkoristim trenutek presenečenja, da zgrabim njeno osnovno sredstvo, jo naslonim na klop in z drugo nogo vžgem po njej, da se prelomi na dvoje.

MOJA METLA!!!

Kaj zaj, bodi srečna, da živiš v enaindvajsetem stoletju - včasih so znali s takimi!

METLO SI MI UNIČO! KAJ NAJ ZAJ?!!

Ja ... Peš boš začela hodit - saj ti ne bo škodlo, poglej se!

Baba začne vreščat, da je joj. Obrnem se in se začnem oddaljevat, najprej s počasnimi koraki, potem pa vedno bolj hitro. Gledam levo in desno v upanju, da je čim manj ljudi vidlo ta cirkus.

DRŽI GAAAAAAA!!!

Sranje. Pogledam nazaj, še vedno sedi na tleh in s prstom kaže na mene, en idiot v plašču z aktovko v roki (vsaj za glavo višji in dvakrat težji od mene) pa de fakto laufa proti meni.

STOOOJ! STOJ SEM REKO!!!

Po mojem tudi, ja ...

Poženam se proti izhodu, ko se odprejo vrata in se na postajo vlije curek potnikov, skozi katerega se prebijem dosti lažje in hitreje od idiota, ki me zasleduje.

Zunaj! Pri rdeči zašibam čez cesto proti kolodvoru, kjer ravno še ujamem šestko, ki se ravno pripravlja na odhod. Vrata se zaprejo, zasledovalec zaostane, z rokami se nasloni na kolena in zadihan jezno plune.

Ko obrnem vse žepe, ugotovim, da mam zdaj drugi problem. Zmignem z rameni, češ nimam, šofer pa ustavi in me nažene dol. Šele zdaj se zavem, da je ful mraz.

Pri Popaju najprej napadam hladilnik in medtem ko študiram njegovo notranjost, iz sobe prihaja jamranje, škripanje in vzdihovanje. Razen pira in trdega sira z zelenkastnimi madeži ni notri nič pametnega. Na pultu zraven je vreča kruha. Tačas da se utaborim za mizo, se iz sobe zasliši pridušeni ženski krik in globok izdih olajšanja.

Skozi kuhno pride Eva v moji karirasti srajci od včeraj, pod katero nima nič. Iz kopalnice se zasliši tanek curek v školko in slap iz kotlička. Potem šumenje tuša in petje. Voda se zapre, petje pa ne. Čez nekaj trenutkov se znova znajde v kuhni. Naga, v moji srajci.

Dobro jutro, rečem s polnimi usti.

Čarli! O-obleč se grem ...

Zgine v sobo in se kmalu vrne z mojo srajco, s tem da ma zdaj spodaj majčko in kavbojke.

Lepa srajca, rečem in ji pomežiknem.

Dobiš nazaj ... Včeraj si naju fajn prestrašo. Nekaj cajta si bil še čist kul, pol pa se ti je naenkrat čist ftrgalo, začel si tulit Ogn! Ogn! Pol pa si mi na glavo zлил celi pir ...

Oprosti, ni blo namerno. Malo premalo sem jedo, malo preveč sem spil - pol pa še tisti pivnik ... Samo pomagat sem ti hoto.

No, te pa hvala, da si mi rešo življenje, se nasmehne.

V kuhno pride Popaj v boksarcah. Na nadlaktnicah ma tetovirano sidro.

Vratilo se sine, se zareži in me lopne po rami. Na mizo pred mene vrže ključ od stanovanja, iz moje flaše nardi požirek, zgrgra in plune v korito.

Kolko tolko sem prišo k sebi. Umijem si zobe in se odpeljem v študenta, kjer me Žana že čaka v sobi - vrata ma odprta in bere na pojsli. Potovalko ma pripravljeno. Vstane in me poljubi.

Dobro jutro ... Kaj je pa to? S prstom pokaže na levo oko, jaz pa samo skimam in zamahnem z roko.

Boš kavo?

Pokimam. Za roko me odpelje v kuhinjo, nalije vodo in pristavi lonček. Objamem jo

od zadaj in jo začnem poljubljat po vratu. Z glasnim MMMMMMM vdihnem vonj njenih las. Žana se obrne proti meni. Objamem jo okoli riti in jo prenesem na mizo. Olupim pulover z nje in ji odprem šlic - s prsti se zakopam pod njene hlačke in otrpnem.

Sranje, kaj je že mesec naokoli?

Osemindvajset dni, me popravi.

Pizda, spet ne bo nič ..., pomislim.

Z obema rokama me poboža po razočaranem obrazu, se brez besed spusti z mize in poklekne. Odpre mi šlic in ga potegne ven. Z mačjimi očmi me pogleda in se oblizne, jaz pa zaprem oči in se ji prepustim ...

Voda na štedilniku začne klokotat.

Ne mi ne-ha-hat Mmmmmfff!

Povej, ko boš tak daleč, reče s polnimi usti.

Ne-skr-bi-bej-bi-to-mi-de-la-a-a-a-aj ...

Voda je vedno glasnejša, dokler ne zavre ... in odstavim Žanino glavo z glasnim AAAAAAA! in blaženim nasmehom na ustnicah.

Uf, ravno še pravi čas - skoraj bi ti prišlo v usta!

Haj mi je!

Žana začne pluvat, jaz pa iz žepa potegnem robček in si ga obrišem. Žana zakuha kavo in si pod pipo splahne usta ...

Cesta je prazna in gledam naprej. Žana se vsake toliko molče obrne proti meni.

Je kaj narobe, Čarli?

Narobe? Ne, ne ... Nič ni narobe.

Vse je narobe ... Svojih letošnih ciljev ne bom nikoli doseglo, Mikija sem pustilo samega v tistem cirkusu s tastarima. Leta bo konec. Sveta bo konec!

Skušam se nasmehnit, da bi jo pomiro, Žana pa osupne in si z roko pokrije usta.

Žana? Si v redu? Kaj je?

Zdaj gleda ona naprej, očitno pretresena iz meni neznanega razloga.

Včasih se mi zazdi, da ... začne čez čas. Mislim, v redu fant si in rada te mam, ampak na trenutke se mi zazdi, da v tebi vidim ... demona.

???

Usta raztegnem v prisiljen nasmeh - Demona? Kaj govoriš, lubica? Kakega demona?

Pozabi, odkima.

Pred njenim blokom ustavim. Izstopiva. Z zadnjega sedeža izbežam njeno potovalko in ji jo porinem v roke.

Ne greš gor, ne?

Ne ... Naprej moram.

Mama bi te rada spoznala ...

Saj me bo, lubica. Saj sva skupaj komaj ... dva mesca - saj še nea greva narazn.

Znova se prisiljeno nasmehnem, se ji približam in stisnem poljub.

Saj se vidiva jutri zvečer. Pridem te počakat na postajo. Adijo.

Sedem za volan in obrnem ključ. Preden izginem za ovinkom, pogledam v ogledalo

in vidim, da še zmera stoji ko kup nesreče s potovalko v rokah.

V tistem mi v žepu zazvoni telefon. Izbrskam ga ven in prislonim na uho. Žarko me sprašuje, če se lahko takoj dobiva.

Čeeeezzz dve uri, odvrnem, ko pogledam uro. Ajde.

Telefon stlačim nazaj v žep in se pogledam v ogledalu. Demon?

Žarko je moj brat, ki živi od pisanja. Z dolgimi, nazaj počesanimi kodri, ki intenzivno zapuščajo noro glavo, in zaraščeno brado deluje ko križanec med madžarskim pesnikom in klošarjem. Govori in govori in zraven maha s flašo pira v roki, iz katere je mogoče naredo en požirek. Moja je že prazna, božam jo z desno roko, glavo pa podpiram z levo.

Stojim pred Plešo in skušam dojet, kaj je mislo s tem: Kaj je z vami, Bratkovski? Mislim, potrudo sem se, vzel sem si cajt in se sploh nisem premakno od mašine, dokler nisem končal in uredil - šele ko sem bil stoprocentn, da je to to, sem sprinto in šou k Pleši, on pa meni ... v knjižni slovenščini, potem ko zabriše printe v zrak, da pristajajo povsod po pisarni ...: Kaj je zdaj to, Bratkovski, kakšno sranje mi nosite, ha? Pa kdo bo to bral? No, pokažite mi eno osebo, ki bo to brala? Mislim, tam je bla poleg naju še samo njegova gluha tajnica, ki je sicer lušna, ni pa glih najbolj intelignetna. Trikrat jo vpraša, če bi ona to brala in seveda zraven odkimava z glavo, da je puncu jasno, da mora reč ne, pol pa vpraša še mene - pa saj sn jaz napiso! Valda, da bi bral, jebemti! Ne?!

Kdo?

Pa ki si ti, človek? Štefka, moj brat ma prazno flašo, no!

Štefka pokima izza šanka in iz hladilnika potegne dve flaši.

Ki sem že ostal ... se popraska po glavi. Ja, no - od mene se zdaj pričakuje, da bom pa zdaj klukal pornografske zgodbice z jakimi dialogi in ful akcije, ah-ah-ah, daj me v rit (pri tem izplazi jezik, stisne pesti in začne nabijati navidezno jebačico).

Jaz, nadaljuje. Jaz, ki mam v predalu tri neobjavljene romane in zbirko kratkih zgodb, naj zdaj za jebeni keš pišem porno sranje, alkaaj ...

Štefka primiga s svojo ritjo do mize in parkira pred nama vsakemu svoj pir in odnese mojo prazno flašo.

Pa saj to JE porno cajtng. Edini cajtng, ki hoče delat s tabo, če sem iskren ... In kdaj morš oddat to ... sranje?

V ponedelek, pizda, kaj si te naj zmislim do takrat?

Gibanica ... rečem in nagnem flašo.

Žarko me pogleda, ko da bi ga nekdo pikno v rit.

Kaj? Kaj govoriš ti?

Nekoč je na obrobju Maribora živela ... ženska. Mela je pizdo, ki se je gibala sama, neodvisno od njene volje. Ženska se je morala samo vleč na pojslo, njena pizda pa je vse opravla namesto nje. Ženski ni blo treba niti s prstom mignit. Uživali sta seveda obe ... No, ženska pride na idejo, da bi začela na ta račun služit. To je rada delala in si je misla, zakaj ne bi od tega živela. Dala je oglas v cajtng in najprej se nekaj cajta noben ni javo. Pol pa je prišla prva stranka, pa druga, pa tretja in glas o njej se je hitro razširo po mestu. Zaradi giblive pizde so jo začeli klicat Gibanica in ženski je blo to kul, zato je zaščitla

blagovno znamko, postala je uspešna in dnara je blo vedno več. No, pizdo je začelo žulit - misla si je: ne vem zakaj bi si keš delila s tabo, ti samo ležiš, jaz pa moram vse opraviti sama ... In je nekega dne spokala. Ženska pripelje stranko, sleče gate, pizde pa nikjer. Nič! Preiskala je celo stanovanje, preklicala najbolj sumlive stranke, obvestila policijo in sprožili so mednarodno preiskavo, ampak pizde enostavno ni blo nikjer - uzela magla. Ženska je v nekaj mescih umrla od žalosti. Al pa od lakote, ker druga ni znala delat. Na njen nagrobnik so napisali Tu počiva Gibanica.

Pizde niso našli? se čudi Žarko, ko da bi blo vse to res.

Ne, odkimam. Bajе jo je slučajno našo en osamlen tip, ki si ni bil sposoben najt ženske in mu seveda na kraj pameti ni padlo, da bi jo vrno, alkaj. Bajе da dans živita nekje v Južni Ameriki ...

Vlijem si preostanek pira v usta, Žarko pa se zakrohota.

Pizda, si ftrgan, mali ... Zdaj se bom fsakič, ko bom mel gibanico na krožniku, spomno na to bedarijo ...

Obrne se h kelnarci. Daj tu še dva, Štefka!

Zunaj si potegnem ovratnik do uh, Žarko pa nejevolno nekaj maha noter. Štefka naju ma zadosti.

Fanta, jutri je še en dan, no. Jaz mam tud življenje doma ...

Maš ti kaj drugega! sikne Žarko.

Pusti, Žarko ... Dovol je blo.

Ma naj gre domu, pa naj tista mala pride delat namesto nje. Jaz mam tud visok čut za estetiko ... Daj, mali, pridi sem, da te objamem.

Pristanem v njegovem objemu. Poboža me po vratu in me tesno stisne.

Nič, it moram, reče. Gazdarca me je povabla na večerjo. Ločena, dobro ohranjena, s polnoletno hčerko, ko študira v Lublani. Viš, ona verjame, da mi bo ratalo enkrat. S tega se nea more nič dobrega scimit ... Ampak jebiga, človek mora nekje stanovat, nekaj pojest, pa nekaj, saj veš kaj ...

Z boki grafično sune dvakrat naprej. Nasmehnem se mu in pokimam, potem se obrnem, porinem roke v žepe in odkorakam proti začasnemu štabu k Popaju.

Hej!

Obrnem se.

Si okej?

Pokimam in se odpravim naprej.

Rad te mam, mali! Lepo te je blo videt.

Pomaham mu, ne da bi se ozr.

Kr pošteno se moram potruditi, da nacilam ključavnico. Vstopim in grem naravnost na vece. Slečem se do gat in majce, se ustavim v kuhni pred hladilnikom in razmišlam, če bi odpr še eno pivo, potem zaprem hladilnik, ne da bi kar koli vzel ven, vgasnem luč in odidem v sobo. Vklöpim luč in zagledam Evo, ki spi v pojsli - takoj ko zagledam njeno sočno bedro, ki kuka izpod odeje, vgasnem luč in stojim nekaj časa na mestu in razmišlam, kaj narditi.

Na koncu znova prižgem luč, stopim k pojsli in previdno potegnem odejo z nje.

Sedem na kavč in jo nekaj časa gledam. Stanem, iz škatle izbrskam skicirko in svinčnik in jo odkrijem še bolj. Zdaj je skoraj čisto naga in spi ko dojenček. Leži na trebuhu in kaže brezhibno rit in noge. Sedem na kavč in si popravim malega čarlija, ki mu počasi zmanjkuje prostora v gatah.

Naredim nekaj hitrih, ampak kar dobrih študij, potem zaprem skicirko in jo odložim na tla. Nekaj časa jo še opazujem, potem vstanem in jo pokrijem nazaj, si ga na veceju parkrat vržem na roke in grem spat ...

Prebuja se čudovit dan. Žana sedi na travniku. Za njenim hrbtom je eno najlepših jezer, kar sem jih kdaj vido. Popolna tišina, brez kakršnega koli zvoka pa barve tudi niso čisto okej. Počasi stopam proti njej in ko me opazi, se nasmehne, vstane in se mi počasi približa. Korak, dva pred mano obstane. Obraz se ji zresni. Resnost zamenja strah in Žana se obrne stran. Začne se oddaljevat, najprej s počasnimi, potem pa z vedno hitrejšimi koraki. Nič mi ni jasno, kaj je narobe z njo, zato nekaj trenutkov stojim na mestu ko gangster v betonskih coklah, potem pa se poženem proti njej. Med tekom mi v zorni kot vstopa zdaj ena zdaj druga roka - prsti se mi izmenično daljšajo in krajšajo, v daljši fazi se končajo v špičastih, srpastih kremplih. Za trenutek se ustavim in pogledam, kaj se mi dogaja z rokami, potem pogledam proti Žani, ki stoji ob jezeru in nima več kam. Poženem se proti njej. Žana se ritensko umika v jezero in si z dlanmi zakriva obraz, jaz pa za njo. Tik pred jezerom se ustavim, pogledam noter in zagledam čisto popačenega, demonskega Čarlija. Demon v jezeru zakriči od groze ...

Dvignem se v sedeči položaj. Čisto sem premočen. Eva na pojsli prestrašeno mežika.

Čarli, kaj je?!

Vstanem, se na hitro oblečem in zapustim stanovanje.

Bluzim po praznih prazničnih ulicah in skušam skapirat, kaj je mislila Žana s tem, da vidi v meni demona. Sem res taki? Sedem na klop in zakopam obraz v dlani.

Demon sem, Žana ...

Dani se in s počasnimi koraki z rokami v žepih stopam proti Popajevem stanovanju. V ulico pripelje z nasprotne strani črn beamve. Pred vhodom ustavi. Zadnja vrata se odprejo in na asfaltu trdo pristane Popaj. Beamve se premakne, jaz pa obstanem. Popaj se dvigne in tipom v avtu pokaže sredinec. Avto se ustavi, jaz pa se poženem proti njemu. Avto znova spelje s cvilečimi gumami mimo mene. S Popajem se nekaj trenutkov gledava, potem se zareži in mi pomigne, da greva gor.

Že nasledni trenutek sediva za mizo in drživa vsak svoj pir, on pa razlaga o svojih poslih pa dolgovich, ko da je to normalno, ko da bi, ne vem, peko pice, alkaj.

Stojim in razmišlam ... Mu dam al mu nea dam. Pa mam preveč mehko srce, jebiga. Stari džanki je dobesedno klečal pred mano in se mi zahvaljeval na vse pretege, ampak nekdo bo to mogo plačat, ne? Samo jaz nimam srca, jaz mu nea morem it nog polomit - meni jih pa bojo, kurci. On pa hoče še pa še ... Po moje bi vzel vse, kar bi mu dal, pa bi si svojo dozo v voku skuho, jebemti.

Se pravi, ti se greš smrtonosnega božička, tebe bojo pa tipi razfukali tak, da te noben kurc ne bo več sestavo skupaj.

Ma saj ni samo to ... Teh deset jurjov bom že nekje skup sprasko. Nekaj si špara mati za pogreb, pa foter mi bo tudi po mojem dal vse, samo da nea pridem pred oči njemu pa njegovi novi familiji.

Ja kaj pa pol? Tud to boš mogo enkrat vrnit. Vmes pa si boš nakopo nove dolgove pri teh ... kurcih.

A-a, odkima in si zlije v grlo, kar je ostalo v flaši. Neho bom s tem sranjem. Res ti pravim. Oblubo sem Evi. Pa sebi. Problem je, če dilaš, ampak še večji problem je, če si sam sebi največja stranka. V roke se bom vzel in po novem letu se mi obeta služba.

Aameen! rečem in trčim s svojo ob njegovo flašo. Pod tuš grem, če nimaš nič proti.

Polivam se z vročo vodo in Žanin glas mi ne gre iz glave: Včasih se mi zazdi, da ... Mislim, v redu fant si, rada te mam, ampak včasih se mi zazdi, da v tebi vidim ... demona, demona, demona ...

Zaprem tuš, se obrišem in ovijem brisačo okoli riti. Prečkam kuhno in ko hočem v sobo, me pokliče Popaj. Obrnem se. Popaj sedi za mizo in maha z mojo skicirko.

Da nisi ti slučajno ...

Popaj, saj veš, da ne bi, odkimam. Bla je odkrita, umetnik sem in ko vidim nekaj lepega, moram to narisat ... Pokril sem jo in odkorako ven, pol pa sem tak srečo tebe, ko si - s prsti pokažem narekovaje - izstopal iz limuzine. Pa tud, če bi hoto, Eva ne bi hotla, he he ...

Dobro si jo nariso ...

Valda!

Popaj vstane in mi izroči skicirko. Vzamem jo in poiščem Evine risbe, jih iztrgam in jih dam Popaju. Zareži se, mi požuga s prstom in stlači skice v žep od srajce.

Stemnilo se je in Žana bi že zdavnaj morala bit v Mariboru. Sedim v hrošču in nestrpno bobnam po volanu. Vsake tolko pogledam na uro, zaradi česar se mi zdi, da sem trikrat bolj dolgo tu, kot dejansko sem.

Izstopim in grem gledat vozni red. Končno se avtobus prikaže in par ljudi izstopi, ampak Žane ni. Da bi bil stoprocentn, nardim krog okoli avtobusa, potem sedem nazaj v hrošča in se odpravim proti študentu ... Mogoče je prišla s kakim avtobusom prej in me že čaka v sobi ...

Dom je še relativno prazen, edino tu pa tam se iz kake sobe sliši glas al pa glasba. Za trenutek obstanem pred vrati, potem pa potrkam.

Žana! Žana, jaz sem, Čarli. Odpri!

Ključ v ključavnici se obrne, vrata se odprejo, namesto Žaninega pa ven pokuka Bertin obraz.

Zdravo, Berta ... Oprosti, da te gnjavim zvečer, ampak Žane ni blo na avtobusu. Sem mislo, da je mogoče prišla prej ...?

Ni je, Čarli. Stopi naprej. Po mojem pride zjutraj.

Na široko odpre vrata. Vstopim in se počim na Žanino pojslo. Berta stoji pred mano

v napeti pižami, ki komaj drži skupaj njene mogočne obline.

Boš kaj spil?

Vstanem in se ji za hrbtom zmuznem proti vratom.

Ne, hvala ti, Berta. Mudi se mi.

Res ne bi nič ...? Čarli? še slišim za sabo, potem pa odmev mojih korakov preglasi njen glas.

Zunaj se naslonim na hrošča, odtipkam Žanino cifro in prislonim mobilca na uho.

Številka trenutno ni dosegljiva, prosimo pokli- ...

Sranje! Telefon stlačim v žep, se zbašem v avto in odpeljem v noč.

Pri Popaju zbrcam čevle z nog, vzamem pir iz hladilnika, prižgem pratelevizor iz ne vem katerega stoletja in se počim na kavč ...

Proti jutru odprem oči, na ekranu je sneg in v zvočniku šumi. Dvignem se v sedeči položaj, prečekiram telefon (če je mogoče klicala in da preverim uro) in odkrevslam pod tuš, potem pa nazaj v študenta.

O, Čarli. Zgoden si, se nasmehne Berta.

Kaj je Žana slučajno ...?

Ni je še. Vstopi. Po mojem bo vsak čas tu - dans še mava nekaj na faksu, zvečer pa je novoletna žurka. Boš kavo?

Pokimam in Berta šiba v kuhno.

Iz žepa izbrskam telefon in odtipkam tri cifre, potem pa si premislim, ker je mogoče vseeno še prezgodaj in ker sem prepričan, da se Žana najbrž ne vozi proti Mariboru, zato telefon porinem nazaj v žep. Berta se vrne.

Berta ... Si v zadnem času opazla, da se Žana čudno obnaša, pogovarja, kar koli ...? Mislim, se ti zdi, da je vse v redu z njo?

Nič takega nisem opazla. Kaj pa naj bi blo?

Seveda nisi nič opazla, če pa si ... zalubljena, sem ču praviti.

No, zalubljena ... se zasmеji in ji je, zgleda, malo nerodno. V bistvu sva se komaj spoznala pred par dnevi ... Pa nisem ziher, če bo kaj s tega.

Aja? Zakaj pa to? Dobro, sicer si se mi vedno zdela malo ... zahtevna.

Pa nisem zahtevna ... Prej bi rekla, da sem previdna. Ne vem, komaj sva se spoznala. Težko bi rekla, da je pa to zdaj to ... Pa malo se mi zdi narcisoidn pa poln sebe. Rajš mam malo bolj skromne dečke.

Narcisoidn? Kaj pol nosi nonstop špegl pa glavnik s sabo, alkaj? Se občuduje v izložbi, medtem ko ti gledaš šuhe?

Ma ne ... Skoz fintira, kako mava midva nekaj skupnega - oba mava rada njega, pa take, saj veš. Saj ko to enkrat slišiš, je zabavno, če pa poslušаш to nonstop, je pa malo sitno ...

Ne bi vedo ...

Ti nisi tak, ne? reče in me poboža po roki.

Takih, ko sem jaz, nea več delajo, rečem in porinem roke v žep.

Po mojem že vre, reče in vstane. Grem zakuhat.

Berta zapusti sobo, jaz pa znova potegnem telefon in odtipkam cifro v celoti,

pritisnem telefon na uho in vztrajam, dokler ne odzvojni.

Je že! se sliši Bertin glas iz kuhne.

Sedem ji nasproti in napravim kravji požirek.

To je najboljša kava ... danes.

Berta se nasmehne in pramen las ji nerodno pade čez oko. Popravim ji ga in v tistem zazvoni telefon. Ko vidim številko, si oddahnem. Končno!

Zdravo, ki si? Ne prideš, ne pokličeš - moram reč, da me je že skrbelo ...

Trenutek tišine, potem pa se iz slušalke zasliši glas, ki ni Žanin.

Čarli, zdravo. Tukaj Žanina mama.

V trenutku me stisne. Nekaj ni okej.

Želela sem spoznat Žaninega fanta, pa se ti vedno, ko jo pripelješ domov, tak mudi.

Dober ... dan. Je z Žano vse ...

V redu? Ja, zdaj je že boljše, Čarli. V bolnici je.

Kaj ...?

Na psihiatriji.

Zaprem oči in naslonim čelo v dlan.

Zdaj je že v redu, v soboto pa je dobila pravi panični napad ... Psihiater pravi, da gre za navadno anksiozno stanje in da bo v par tednih minilo samo od sebe ... Danes jo bojo že prestavili na odprti oddelek.

Rad bi nekaj reko, pa ne morem izustit niti besede.

Počitek rabi. In veliko ljubezni ... Jo boš obiskal?

Pokimam.

Jo boš, Čarli?

Bom.

Potem pa se mogoče vidiva ... Da te osebno spoznam. No, lepo se mej, Čarli. Adijo.

Nasvidenje ...

Vstanem in se na Bertino začudenje spokam v avto. Pri Štefki me čaka Žarko, ki sem mu oblubo, da se dobiva na piru - in tokrat ga zares rabim, da se bom lahko soočō z Žano in ... demonom v sebi.

Žarko naklada in ker praktično gledam skozi njega, se tu pa tam potrudim in pokimam. In resnici na lubo sva oba že fajn nadelana. Zunaj se je stemnilo in pojma nimam, koliko je ura - ne upam si pogledat na telefon, da ne bi opazo neodgovorjenega klica, zato zavlačujem naprej, koliko gre. V želodcu pa čutim tesnobo in slabo vest.

Sprva se je delala kao fino pa to, pol sma vrgla v sebe tisti zmazek, kaj te vem, kaj je blo, še sama ni znala prav izgovorit ... Pa saj je blo užitno. Spila sma celo butelko, pol pa je nekak zmajnkalo štofa za pogovor, ne? Zato sem splezo gor v sobo po balantajnsa in pol se je babi totalno razvezo jezik, da mi je blo že žal, da nisem rajš ostal gori pa sam pocmulō viski, ker sploh ni nehala klopotat, pol pa naenkrat potegne majco dol, pa hlače ... Pizda, na sonce je prisvetla taaaaaaka rit - Žarko nazorno pokaže tak, da razširi roke - pa taaaaaki joški! Spređi pa džungla, ej! In pol sem si reko, Žare, tu not boš ti dans garant še vrto! Pol te samo še gasilci spravijo dol!

Žarko je postal cel slinast, zato si obriše usta in nagne flašo.

In pol, ne, ko sma končala, sem previdno splezo iz pojsle in se odtihotapo v svojo sobo, zarolo papir v stroj in začel tipkat ... Mislím, sploh nisem rabo nič tuhtat, samo tipko sem to, kaj sma delala, ko jebena tajnica in zjutraj odneso Pleši!

Nezainteresirano pokimam in mu povem, da me ne zanima. Z dlanmi si otrem oči.

Žana je ... začnem, pa mi besede zmrznejo v grlu.

Žarko pomaha mladi kelnarci, ki se v trenutku nariše pred nama.

Še dva?

Ja ... Pa jaz bom tudi dva, haha. Moj mali je očitno potrebn pijače, pokima proti meni.

Kelnarca se obrne na petah in gre za šank po naročeno. Žarko gleda za njo in skimava z glavo.

Pizda, kdo to fuka ...?

Kaj?

Poglej si to, reče in z roko kaže proti tamali. Kdo TO fuka?

Ne vem, Žarko ... Vem pa, kdo nea ...

Kdo?

Ti pa jaz ...

Kelnarca prinese dve flaši in se vrne za šank. Jaz svojo takorekoč ožmem v usta.

Žana je v bolnici, Žarko ...

Neumno me pogleda.

Kdo?

Eh, nima smisla ... Zeksam do konca, vstanem, iz žepa izbrskam pest kovancov, jih počim na mizo in se odpravim proti izhodu.

Adijo!

Malo me grize, ker sem zjutraj pobegno od Berte, ne da bi ji povedo, kak je z Žano, niti adijo ji nisem reko.

Zunaj je končno začelo snežit. Parkiram pred študentom, kjer je že vse pripravljeno za novoletno čago in se poženem po stopnicah navzgor, tam pa v kuhni dobesedno trčim v Filozofa.

TI!!!

Zdravo, Filozof. Nimam časa.

Skušam se prerinit mimo njega.

No, jaz ga pa mam ... In si ga nameravam vzeti samo za tebe, sikne in me porine v steno.

Stari moj, zdaj ni čas za hece ... Ker ga en kurac briga, kak je z Žano, mu nimam nobenega namena kar koli razlagat. Zavijem proti Žanini in Bertini sobi in potrkam na vrata. Očitno tudi Berte ni, zato moram ponoviti manever s Filozofom, ki mi stoji za hrbtom.

Daj, Filozof, odjebi. Nimam se namena ukvarjat s tabo ... Sicer pa že veš, kaj si mislim o tebi, se zarezim in se primem za šlic.

Filozof popizdi in se požene proti meni. Umaknem se in stopim v kuhno, pa me potegne za rokav z eno roko, drugo pa mi prilepi na oko.

Pa ne, no ... Filozof!

Zavijem v kopalnico in se pogledam v špegl. Zdaj mam dve plavi oki ...

Pa ti nisi normaln! Glej kaki sem - ko jebeni panda! Kak se zdaj naj prikažem pred Žano?! Idi v kurac!

Spustim se dol po stopnicah in vkurblam hrošča. Maribor počasi izginja v temi za mano in režem prve sledi v belo cesto. V mislih se mi odvrtijo nepovezani prizori iz zadnjih dveh mescov, ki sem ju preživel skupaj z Žano - ulična luč, ki se je prižgala vedno, ko sva se poljubljala pod njo; večer ob Dravi, ko sem jo strašo z zgodbo o tipu z motorno žago, ki bo zdaj zdaj skočo ven iz grmovja in naju razkosal, in ko je nedaleč od naju zagrmel moped, sva se skoraj posrala od straha; moji blefi in neuspešni poskusi, da bi ga lahko s samozavestjo Kazanove potopil v njo ... Vse je ostalo v zraku in čaka, da pade dol. In to, da nisem izpolno zadnje postavke na seznamu obveznosti do konca leta, se mi v tem trenutku naenkrat zazdi drugotnega pomena.

Kaj naj ji rečem? Da ma mogoče prav? Da mogoče sploh ne blodi, ko v meni vidi demona? Da mogoče SEM demon? Da je ona edina, ki lahko tega demona ukroti? Obljubim, da bo odslej vse drugače. Da ne bom pritiskal na njo in da bom z veseljem naslednjič šou gor in se predstavo njeni materi ...

Pred mano se v daljavi zarisuje graščina, povešena z lučkami in napisom Srečno novo leto! in v grlu me vedno bol zateguje. Počasi dvomim, da se bom sposobn soočit z Žano. Če trezno pomislim (kolkor pač po vseh teh pirih lahko trezno razmišlam), je vprašanje, če jo bom sploh še lahko vido danes ...

Ustavim ob robu ceste in naslonim glavo na volan. Mogoče bi moral it nazaj. Takot vedno, ko pridem skoraj do cilja. To znam najbolše. To zares obvladam. Bežanje sem povzdigno v umetniško formo.

Pogledam nazaj, če je mogoče na zadnjem sedežu slučajno še kaki pir ...

Ne vem, kak dolgo stojim ob cesti, ampak pol se odločim in obrnem kluč. Tukaj sem in zdaj. Grem do konca pa amen. Najhujše, kar se lahko zgodi, je, da še mene počijo v pižamo in me obdržijo, dokler ne pridem k sebi, pomislim in se zarežim.

Zadnja kolesa skopajo v prazno in rit se premika levo-desno namesto naprej. Počasi mi ga uspe spraviti nazaj na cesto in s pospešeno hitrostjo se bližam cilju.

Naenkrat se v snopu luči prikažeta dve silhueti, prižeti ena k drugi. Na hitro ugotovim, da gre za moškega in žensko v pižami in kopalnem plašču. Nagonsko pohodim bremzo in obrnem volan, ampak hrošč gre po svoje, z ritjo proti njima. Moški žensko porine s ceste, sam pa skoči v zrak, naredi pirueto prek havbe na blatnik in obleži na cesti. Hrošč se še enkrat obrne in ustavi me šele drevo na drugi strani ceste.

Odprem vrata in skočim ven. Tip negibno leži in ženska je sklonjena nad njim. Previdno se jima bližam.

Čarli ...? Si to ti?

Žana?

Poženam se proti njej in jo objamem.

Kaj delaš na cesti? Lahko bi te ubil? Kaj je z njim? In ... kdo je to ...?

Tip z brado in dolgimi lasmi še vedno negibno leži.

To je ... to je ... Ne vem, kdo je to, odgovori. Tukaj je bil pred mano in vsako leto prihaja za par mesecev na zdravljenje ... Prepričan je, da je Jezus Kristus in da je prišel rešit svet.

Hja, zgleda že tak.

Trese se od mraza, zato jo objamem močnejše in zakopam nos v njene lase.

Meli smo novoletni ples. Po večerji – bila je kot zadnja večerja, on na sredini sprašuje, če bo kdo še kruh in vsi okoli njega - doktor je rekel, da lahko še kake pol ure ostanemo, ker je konec leta. Z nami je bilo še nekaj sester. Potem so nas počasi spravile v sobe in z njim sva se skrila na vece. Receptorka je nekam izginila in sva šla ...

Kam sta šla, Žana? Kaj nameravaš?

Ne vem, najbrž kar nekam. On je hotel na svobodo, jaz pa ... Jaz pa sem najbrž hotla nardit nekaj butastega.

Ja ... Uspelo ti je, bi reko.

Poljubi me, reče in v tem trenutku bol normalno ne bi mogla delovat.

Kaj bova zdaj? Najbrž bo treba it nazaj, rečem.

Žana pokima. Obrneva se, pa je tip vmes brez sledu izgino.

Tam je, reče Žana in pokaže s prstom. Tip s hitrimi koraki izginja v noč in za sabo ne pušča stopinj v snegu. Nekaj časa gledava za njim.

Treba bo povedat zgoraj, da pošlejo nekoga za njim, rečem.

Za roko jo odpeljem proti avtu in ji odprem vrata. Slečem bundo in jo pokrijem z njo.

Ko sedem poleg nje, mi postane toplo. Obrnem kluč, hrošček zaprede in nočno nebo raztrgajo rakete.